

't venster in de kamer waar Siska smertend te bedde lag en begonnen op den muur hun stillen dans.

Beneden stond alles, de tafels, de kassen in 'n weemoedige doodscheid.

Fien, op heur sletsen, om zoo weinig mogelijk de stilte te storen, zuchtte en hoe meer ze heur rood gegrenen oogen met haren schort droogde, hoe geweldiger rolden dikke tranen over heur wangen en vielen voor heur voeten open, als zilveren starren in den zonneschijn op den grond.

Ze strooide 'n baantje wit zand van op den dorpel den gang in tot aan den trap.

Buiten waren de menschen, te midden der straat 'n wegelingsken aan 't vagen door de sneeuw.

Plots hoorde Fien stappen en dan 'n zilverig bellegerinkel... 't Was de berechting.

Haar wezen in den nat-beweenden schort, ging ze naar boven.

Bleek, wasbleek lag Siska op 't witte laken. Door heur blonde haarlokken ziepelde koud zweet. Heur magere bleeke handen, waarop de aderen blauwe strepen teekenden, lagen saamgevouwd op 't deksel.

De trappen kraakten en zoo aardig klonk het schelleken door het stille huis in Siska's ooren en 't scheen heur dat witte engelen, tikkend op kris-